

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ψε το πρόσωπό της ανάμεσα στα κλιννοσκεπάσματα πνιγμένη στους λυμμούς.
— 'Ερνέστε! 'Ερξέστε!...
Αντίσπου με! 'Ελεος!... Συγχώρησέ με!...

Συνέχεια
(του προηγούμενου)
— 'Εχω ύποψιν πως...

...θώ στη θυσία αυτή.
— Είναι απ' τās δυνάμεις σου αγαπημένη μου.
— Τό ξέρω... τό αισθάνομαι και γι' αυτό πηγαίνομαι. Είναι τό πιο πικρό ποτήρι που πίνω στη ζωή μου, μά θά τό πω όλόκληρο Ζάκ. 'Ετσι θ' άποκτήσω τη δύνομη να σ' αγαπάω στό μέλλον...

...ποτα άλλο. Είχα χάσει τά λόγια μου. 'Όλα γύρω μου στριφογύριζαν. Κινδύνευα να λιποθυμήσω... Και θα τό πάθαινα, άθόρβητα μέσα στά χέρια της, άν δεν έξασα και γώ σ' ένα άσχηματηγο κλάμα.
'Αγκυλιασμένοι, σφιγμένοι ό ένας κοντά στον άλλο, έκλαιγαν όρα πολλή, χωρίς να λέμε λέξη, βουβοί, άμίλητοι, λαχταρισμένοι άπειτα από τόσες ημέρες χωρισμού και συμφορών.
Είχε κρύψει τό πρόσωπό της στό στήθος μου κι' έχυνε άφθονα δάκρυα λύτης και συντριβής.
Και τα δικά μου δάκρυα έτρεχαν άφθονα κι' έβρεχαν τά ώραία της μαλλιά...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο του 'Ερνέστου Σαβάζ)
'Η στιγμή που θάφθη πλησιάζει...
'Η στιγμή αυτή για την όποια τόσες φορές παρακάλεσα τό Θεό φτάνει.
Θά την ιδώ!...
Θά την αϊθανθώ σιά μου, θά θυμηθώ τις ημέρες που πέρασα, τι, άτυχεσμένες ημέρες του καιρού που τόσο αγαπιόμασταν...

...Γιά μία στιγμή άνοιξε ή πόρτα και πρόβαλε τό κεφάλι του γιαντού.
Είχεν έρθει φαίνεται στό σπίτι την ίδια ώρα με την Λιάνα μήπως μου συμβή τίποτε. Μά εάν μάς είδε έτοι άγκυλιασμένους να κλαίμε ήτύχασα έννελεός κι' έφυγε...
Τι χροιαζόντουσαν παιά τά λόγια; Τι να έλέγαμε ό ένας στον άλλο; Τι χροιαζόντουσαν ή έξηγήσεις;
Είχα την γλυκειά μου Λιάνα σ' α μου, την έσοφισσα στην άγκαλιά μου, την ξανάβλεπα, την είχα δική μου, και δική μου.
Τι μ' έμελλε παιά για τό όβριο, τό τό μέλλον;
Κι' άν πέθαινα παιά θά πέθαινα εύτυχισμένος. 'Η έπιθυμία μου είχε πραγματοποιηθή...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο του 'Ερνέστου Σαβάζ)
Μετά μία ώρα—Συνέχεια
'Ηρθε!...
Την είδα!...
'Αντίκρισα τό λατρευτό της πρόσωπο, άκουσα τη γλυκειά της φωνή!...
Ποίν μη ή ίδια μέσα ήρθε ή κόμησά. Κόθισε πλάι μου και προσπάθησε να μου δώση ήσυχος.
— Είπ' εδω, μου είπε. Περιμένει στό τσίλι. 'Ορισθήτε μου πως θάσος ήτυχος. Σκεφθήτε τη ζωή σας. Σκεφθήτε αυτή την ίδια. Την έχουν καταβάλει τόσο οι συμφορές αυτές.
'Η φωνή μου έτρεμα.
— Σας τό δοκίμωνα κόμησά, της είπα. Θά είμαι ήτυχος. 'Εντελώς ήτυχος. Τρέξτε να μου τη φέρετε. Μή με κυριευαίτε περισσότερο.
— Μου τό ύποσχεθήκατε κ. Σαβάζ. Θά είσθε ήτυχος.
— Ναι, και σας όρκίζομαι στό Θεό, στό ματρίγιο που ύποσφάρο.

...Μή με λές άγάπη σου. Δέν είμαι άνάπη σου. Είμαι μά δυστυχημένη!... Με καταρόσθησ ό Θεός. Σ' έμακα δυστυχή!... Δέν θά με συγχώρησ ποτέ...
— Λιάνα, Λιάνα, παιά μου, αγαπημένη μου μικρούλα, μή μου τό λές αυτό! Δέν έχω παιά τίποτε μαζί σου, Λιάνα... Σ' έχω συγχώρησει. Σου τά έσυγχώρησα όλα... Δέν θυμίζομαι παιά τίποτε...
— 'Όχι, 'Ερνέστε, σου άμα κακό, σ' έσοκότωση... Μά άν ήξερες πόσο έδοκίμασθηκα, πόσο ύπέφερα κι' έγω 'Ερνέστε... 'Αν ήξερες πόσο έδοκίμασθηκα, πόσο ύπέφερα!...
— Σάπασε Λιάνα... Μήν τό σκέπτεσαι παιά 'λα αυτά, μικρούλα μου... 'Εξήλρες την έλευθερία σου Λιάνα... Δέν είνε έγκλημα αυτό. Θά πίν εχες, Λιάνα, την έλευθερία που ποθήσες. Δέν θάμαι παιά έμπόδιο στη ζωή σου. Λιάνα... Λιάνα... θά πεθάνω!...
'Αφες ένα άγορό έσφοπητό άπελιπομοθ άκούγοντας τά τελευταία μου λόγια, άπλωσε τά χέρια της γύρω στον τράχηλό μου κι' άρχισε να κλαίη θλιβρά, πομνιέμα.
— Δέν θέλω να πεθάνης. 'Ερξέστε. Γιατί μου τό είπες αυτό; Δέν θέλω να πεθάνης. 'Αν πέθαινες δέν θά παρηγοριόμουν ποτέ. 'Ελεος μου! μη με σκοτάνης! Μή με παιδένης!... Αντίσπου με... 'Ελεος!...

...'Η κόμησά έφυγε. Και σέ λίγα λεπτά άκουσα τό βάλισμά της, τό βάλισμα της Λιάνας, έξω απ' τό δωμάτιό μου.
Δέν πρόφτασα ν' άνασηκώσω στό κρεβάτι μου και την είδα ν' άνοίγη και ν' μπαίνη. Ρίχτηκε πλάιστό κρεβάτι, γονάτισε κάτω κι' έκρου-

...μου. Τι σταίς σου για δουλίγιν. 'Ετσι ήσαν τό γραφτό μας Λιάνα...
(Ακολουθεί)